

Som altid, naar Per fik dette Spørgsmaal, lod han, som om han overhørte det. Og nu begyndte han i ret udfordrende Tone at ironisere over Oberstens saa pludselig ændrede Dom over hans Arbejdes Værd. Men Obersten afbrød ham hastig og noget nervøst med at sige, at en fortsat Diskussion var ganske unødvendig og fuldstændig ørkesløs. Hans Anskuelser om denne Sag, sagde han, lod sig ikke rokke.

Det var let at se, at han ønskede at blive Per kvit hurtigst muligt. Det saae næsten ud, som om han ikke vilde lade ham komme til Orde — af Frygt for igen at paavirkes til Gunst for ham.

„Jeg beklager,“ sagde han tilsidst i en mere velvillig Tone og traadte igen nogle Skridt frem, „jeg beklager, i Fald jeg med mine Ord forleden skulde have vakt falske Forhaabninger hos Dem; men jeg tvivler iøvrig ikke om, at jeg ved mit Afslag handler i Deres egen velforstaaede Interesse. Jeg frakender Dem ikke Evner; men foreløbig trænger De først og fremmest til en klarere Erkendelse af, hvad De mangler. Naar man er toogtyve Aar, skal man overhovedet ikke have anden Ærgerrighed end den, der gaar ud paa at lære. I hvert Fald har vort Tidsskrift ikke til Opgave at tage sig af unge Menneskers umodne Forsøg.“

Efter disse Ord vendte han sig bort med en Haandbevægelse, der skulde tilkendegive, at Avdiensen var sluttet.

Men Per blev staaende.

„Hvor affældig mener Obersten, jeg skal være for at kunne gøre mig Haab om at faa mit Arbejde anerkendt?“

Krebserød i Ansigtet vendte den gamle Militær sig med en Hastighed, saa Gulvtæppet slog Folder omkring hans Fødder.

„Er De gal!“ brød han ud — men ved Synet af Pers dirrende, dødblege Kinder betvang han sig. Han saae, at det trak op til Haandgribeligheder, og af Frygt for at faa Skandale nøjedes han med paany at lade ham vide, at han fandt det ørkesløst at fortsætte Samtalen.

„Jeg har dog endnu et Ord at sige Dem, Hr. Oberst,“ sagde Per. „De vil komme til at fortryde, at De har vist mig Døren.“